

Sygn. akt: III C 155/14 upr.

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Ilona Sobecka
Protokolant:	sekr. sądowy Marika Banuch

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...)

przeciwko E. S.

o zapłatę

postanawia:

1. postępowanie w sprawie umarza,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn.akt III C 155/14

UZASADNIENIE

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w S. wniosła o zasądzenie od pozwanej E. S. kwoty 807,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 marca 2013r. oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż pozwanej przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...). Po dokonanych przez powódkę w dniu 13 marca 2013r. rozliczeniu okazało się, iż pozwana winna uiścić na rzecz powódki kwotę 807,54 zł tytułem kosztów centralnego ogrzewania za okres od 1 października 2011r. do 30 września 2012r., czego mimo wezwania z dnia 6 maja 2013r. pozwana nie uczyniła.

Pozwana E. S. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. Pozwana wskazała, że w okresie od maja do lipca 2013r. dokonała trzech wpłat na rzecz powódki na łączną kwotę 1806,08 zł tytułem czynszu, wpłaty na fundusz remontowy oraz rozliczenia sezonu grzewczego, z kwoty tej 1206,12 zł było należne na poczet czynszu i funduszu remontowego, zaś pozostała kwota 599,96 zł winna być zaliczona na poczet rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania. W dniu 27 sierpnia 2013r. pozwana zapłaciła powódce 560 zł, z czego 352,19 zł stanowiła kwota czynszu, zaś a kwota 207,81 zł stanowiła spłatę należności dochodzonej pozwem, co oznacza, iż na dzień 27 sierpnia 2013r. wierzytelność powódki wobec pozwanej wygasła. Do pozwu pozwana załączyła dowody przelewów wpłat.

Pismem z dnia 14 lutego 2014r. powódka ograniczyła powództwo w sprawie o kwotę 347,83 zł i w tym zakresie cofnęła pozew i zrzekła się roszczenia. Powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 459,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami :

- od kwoty 807,54 zł od dnia 21 marca 2013r. do dnia 3 marca 2013r.,
- od kwoty 667,52 od dnia 4 lipca 2013r. do dnia 30 sierpnia 2013r.,
- od kwoty 347,83 zł od dnia 31 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż wobec stanowiska zajętego w niniejszej sprawie przez pozwaną zaliczyła wpłaty dokonane w lipcu i w sierpniu 2013r. w części przewyższającej kwotę czynszu i funduszu remontowego na należności dochodzone w niniejszym postępowaniu, gdyż powódka dokonując tych wpłat nie wskazała jednoznacznie, które należności chce zaspokoić. Powyższe zaś sprawiło, iż żądanie pozwu uległo zmniejszeniu o kwotę 347,83 zł. Powódka wskazała, iż wpłaty dokonane przez pozwaną w maju i czerwcu 2013r. nie pokrywały zaległości pozwanej z tytułu opłat eksploatacyjnych i funduszu remontowego, tak więc nie można było w tym przypadku mówić o jakiegokolwiek nadpłacie, która podlegała by zaliczeniu na koszty centralnego ogrzewania.

Odnosząc się do stanowiska wyrażonego w piśmie z dnia 14 lutego 2014r. przez powódkę pozwana wskazała, iż podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, nadto wskazała, że zapisy zawarte w tytułach przelewów dokonywanych na rzecz powódki jednoznacznie wskazywały na wolę pozwanej, aby dokonane wpłaty były również zaliczane na rozliczenie kosztów centralnego ogrzewania.

W piśmie z dnia 3 września 2015r. powódka cofnęła w całości powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia wskazując, iż rozliczenie centralnego ogrzewania za okres 2013/2014 dotyczącego lokalu powódki wykazało nadpłatę, która powódka zaliczyła na należność dochodzoną w niniejszym postępowaniu.

Pozwana w piśmie z dnia 11 września 2015r. w związku z cofnięciem pozwu i zrzeczeniem się roszczenia wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Zgodnie z art. 203. § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Jak stanowi § 4 art.203 kpc sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie Sąd nie stwierdził, aby zachodziły przesłanki, które nakazywałyby uznać cofnięcie pozwu i zrzeczenie się roszczenia za niedopuszczalne, wobec czego na podstawie art.355§1 kpc postępowanie w sprawie umorzono.

Jak stanowi art.203§ 2 zdanie drugie kpc na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego.

Powyższe unormowanie w zakresie rozliczenia kosztów postępowania w przypadku umorzenia postępowania z powodu cofnięcia pozwu opiera się na przyjęciu, iż w takim przypadku za stronę przegraną uznaje się powoda, gdyż nie osiąga on pożądanego przez siebie rozstrzygnięcia. Jednakże jeżeli pozwany spełni dochodzone świadczenie w toku procesu, a powód w następstwie tego cofnie pozew, to uznaje się, że powód wygrał sprawę, ponieważ osiągnął jej cel, a zatem pozwany winien mu zwrócić koszty procesu.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu należało przy rozstrzygnięciu o kosztach postępowania zastosować zasadę zawartą w art.203§ 2 zdanie drugie kpc i zasądzić koszty postępowania na rzecz pozwanej, na które składały się koszty wynagrodzenia radcy prawnego w wysokości 180 zł i koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, albowiem w niniejszej sprawie nie miała miejsca sytuacja, która wskazywałaby jednoznacznie, iż zaspokojenie

roszczenia nastąpiło po wytoczeniu powództwa przez zapłatę przez pozwaną kwoty dochodzonej pozwem. Zauważyć należy, iż do końca pomiędzy stronami trwał spór odnośnie prawidłowości zaliczenia przez powódkę kwot wpłacanych przez pozwaną na poczet należności należnych powódce, który to spór nie mógł być przedmiotem osądu w niniejszej sprawie z uwagi na cofnięcie pozwu i zrzeczenie się roszczenia, wobec czego o kosztach orzeczono jak w punkcie 2 postanowienia.